

Klíče

„Ahoj, Peťulko, viděla jsi předpověď na dnešní noc?“ nadhodil jsem, jen co to v telefonu přestalo vyzvánět a něco zachrastilo. „Vypadá to na pořádnou bouřku. Naštěstí jsem s tím tak nějak počítal a vzal s sebou velké stan, ale radši si zabal ten svůj superteplej spacák, asi bude dost zima. Karimatku pro tebe jako vždycky mám.“

„Jseš moc hodnej, Bolku, ale já to tentokrát odpískám. Něco na mě leze, cejtím se mizerně, jsem utahaná a navíc bych stejně měla sedět nad školou, musím dohánět spoustu restů. Nezlobíš se?“

„No jo, co mám dělat,“ povzdechl jsem si a snažil se, aby to znělo aspoň o kousek míň otráveně, než jak jsem se zrovna cejtíl. „Celej tejden jsme se zase kvůli té tvý škole neviděli, a teď tohle.“

„Já vím, ale mně fakticky není dobře. Jeď tentokrát sám a užij si to, jo?“

„Jasně, pojedu, slíbil jsem našim, že nebudu zaclánět doma, když chystaj ten slet příbuzenstva. Tak se hlavně dej do pořádku!“

„Provedu, ahoj!“

V telefonu to píplo a já přemejšlel, co to má znamenat. S Peťou jsem chodil už pár měsíců, poznali jsme se na osadním potlachu a tak nějak jsme pak na sebe vyšli. Nebyla to žádná třeskutá láska, ale bylo nám spolu dobře – teda aspoň mně s ní. Její studium zřejmě bylo docela náročný, v tejdnu jsme se v podstatě nevidali a víkendy jsme většinou trávili na osadě s kamarádama. Pravda, měl jsem od jejího bytu po babičce vlastní klíče, ale byla to spíš formalita, stavoval jsem se tam za celou dobu všehovšudy jednou.

Když jsem dorazil na flek, stálo tam o dost víc stanů než jindy – zjevně jsem nebyl jedinej, kdo dneska pozorně sledoval předpověď. Pozdravil jsem se s kamarádama a rovnou si šel stavět bydlení, dokud je ještě sucho. V chladnoucím vzduchu jsem se tím sice trochu zahřál, ale jen co stan stál, přesunul jsem se k ohni za ostatníma.

Zábava vázla, jedinou kytaru přivez Jimmy a navíc furt akorát melancholicky preludoval, takže se jenom povídalo a koloval ešus s grogem. Když spadly první kapky, celá společnost se najednou zvedla, jako kdyby do tý doby všichni čekali na signál ke startu. Za chvíli jsme ale hromadně dali do běhu ke svejm barevnejm příbytkům, protože déšť náhle nabral na intenzitě a z kapek se začaly splítat provazce vody. Bylo jasné, že starat se o uhašení ohně není potřeba. Zalezl jsem do stanu, zavrtal se do spacáku a chvíli poslouchal šustění vody kolem sebe.

Probudila mě strašná rána, zřejmě hrom, a v rozespalosti jsem chvíli nechápal, že na mě někdo mluví. Když jsem konečně dokázal odpovědět, zvenčí se znova ozval dívčí hlas: „Bolku, seš vzhůru, že jo? Promiň, já jsem tě asi vzbudila. Nevešla bych se k tobě do stanu, prosím? Tím mým teče úplnej potok a jsem úplně durch včetně všech věcí...“

Už jsem byl při smyslech natolik, že jsem po hlase poznal Týnu, rychle rozepnul stan a pustil ji dovnitř. Nepřeháněla, voda z ní jenom crčela a hrozilo, že za chvíli bude koupaliště i v mém obydlí. Sundal jsem triko, ať si do něj zamotá vlasy, a pomáhal jí dostat se z promočenýho oblečení. Nebylo to jednoduchý, všechno na sobě měla doslova přilepený a já navíc diskrétně otočil hlavu na stranu, aby neměla pocit, že chci její situace zneužívat a ve světle neustálých blesků ji očumovat. Hanba by mě fackovala, tím spíš, že jsem pro Týnu měl tajnou slabost: pro tuhle milou a sympatickou tichou holku

bych udělal cokoliv. Nijak jsem se o tom ale nešířil – měl jsem přece svoji Peťu, a Týna navíc už nějakou dobu patřila k Pedrovi, šerifovi naší osady. Toho jsem naopak moc nemusel, protože na to, že tady byl jeden z nejmladších, dělal v jednom kuse ramena. Za ním ale vždycky stála Medvědice, jeho máti, která v osadě dokázala postavit do latě každého, takže se nikdo nebouřil. Já jsem je respektoval víceméně jenom kvůli Týně, i když jsem měl pocit, že v tom vztahu ani moc šťastná není. A tahle holka se teď převlíkala u mě ve stanu. Otočil jsem se k ní zádama, zahrabal v batohu a poslepu jí podal nějaký suchý oblečení, aby ho na sebe natáhla a případně se do něj utřela. Mezitím jsem přemýšlel, jak to udělat se spaním. Dvě karimatky jsem měl, to nebyl problém, ale na přikrytí tady nebylo nic jiného než můj spacák. Ještě štěstí, že jsem si zvyk vozit s sebou dekáč, protože mi v noci bejvá vedro a můžu se odkrejt, jak potřebuju.

Než jsem připravil ležení, Týna už byla oblečená v suchým a přelízala na volnou karimatku. Najednou se ale roztřásla chladem a zadrkotala zubama: „Promiň, Bolku, ale je mi strašná zima. Nevadilo by ti, kdybys se o tebe chvíli hřála?“

Souhlasil jsem, stejně to s jedním spacákem jinak udělat nešlo. Týna se otočila zádama ke mně, já se k ní přitisknul, přehodil přes ni ruku a přetáhnul přes nás rozepnutej dekáč. Dával jsem si šílenej pozor, abych se jí tou rukou ani náznakem nedotknul nějak nevhodně, ale jak jsem k ní byl přitulenej a navíc z jejích vlasů cejtil jemnou vůni šampónu, začalo mé tělo samo reagovat. Zděsil jsem se a sjel o kus dolů, abych se vyhnul šílenému trapasu. Týna se sice začala vrtět, ale naštěstí se mi podařilo z nebezpečný situace pokaždý vymanévrovat. Pak si tiše povzdechla, popřála mi dobrou noc a já jí taky. Za chvíli už jsem byl zase v limbu.

Kdo mě zná, ví, že jsem větší sedmispáč než všichni plchové dohromady. Probudil jsem se do jasnýho slunečního světla, po dešti nebylo ani památky a po Týně taky ne, pokud nepočítám svý věci, který byly poskládaný do komínku v rohu. Vyhrabal jsem se ze stanu, odskočil si do lesa, zašel se umejt k potoku a pak koukal, kam ta holka zmizela. Neviděl jsem ani ji, ani její stan.

„Hledáš Týnu, ty prevíte, co?“ ozvalo se za mnou popuzeně. No jasně, Medvědice. Otočil jsem se, abych pokračování jejího evidentně připravenýho kázání schytl jako chlap tváří v tvář: „Je pryč, vypadla hnedka ráno. Však von si to s ní Pedro vyřídí, jen co mu v neděli řeknu, co jste tady prováděli. Máš jediný štěstí, že má tenhle víkend moc práce a nedostane se sem. Ty chlípníku hnusnej, sotva s tebou jednou nepřijede Petruška, už se válíš s jinejma, a navíc zadanejma? Jen počkej, tohle si vypiješ! Z osady nám hampejz nikdo dělat nebude!“ Vztek se zakuckala, odplivla si přede mě a odešla ke svýmu stanu.

Nic jsem nechápal a jenom jsem stál jak auto na červenou. Toho samozřejmě využil věčnej rejpal Kaktus, ktorej se zničehonic vyloupnul vedle mě s potměšilým úšklebkem na tváři: „No teda, mladej, tak ty strávíš noc s takovou kočkou a vůbec na nic se nezmůžeš? To je ale vostuda! Hanbou bych se propad, stát se to mně – ale to víš, mně se to stát prostě nemůže!“ Zavrčel jsem na něj, ať se jde bodnout, a popošel k ohni mezi osadníky, kteří tam snídali. Nijak jsem si ale nepomoh – ženský na mě koukaly jako na největšího vyvrhele a chlapi se mi pohledama vysmívali, jako kdyby se na mě všichni domluvili. Mísily se ve mně pocity nespravedlnosti, vzteku a bezmoci, úplně jsem přestal mít chuť na jídlo a chtěl jsem jenom vypadnout někam pryč. Naházal jsem věci do batohu, sbalil mokrej stan a bez rozloučení odešel na vlak.

Cestou jsem přemítal, co dělat. Jet domů nemělo smysl, tam to dneska bude vzhledem k počtu přítomnejch příbuznejch k nepřežití, a zůstávat do zejtra někde venku s mokrejma věcmi se mi vůbec nechťelo. Vycházelo mi z toho, že jediná možnost je zajet za Peťou a všechno jí říct. Doufal jsem, že mi uvěří a pochopí, jak mi je.

Nevěděl jsem, jak se cejtí a jestli už vstala, takže jsem dveře jejího bytu pro jistotu odemykal potichu, abych ji neprobudil. V předsíni jsem uviděl kožený boty, jaký nosí náš šerif, a podle zvuků z ložnice jsem okamžitě pochopil, že Petře je už mnohem líp a že ani s jejíma školníma restama to asi nebude tak horký. Došlo mi taky, s čím má Pedro tenhle víkend tolik práce. Potichu jsem dveře zase zavřel, cestou po schodech sundal z kroužku bezpečnostní klíč od Petřinýho bytu i klasickou fabku od vchodu, dole je hodil do schránky s Petřiným jménem a definitivně za sebou zabouch dveře.

Připadal jsem si jak ve slepý uličce. Lidi z osady jsem nechtěl už nikdy vidět, domů mě to fakt nelákalo, tak kam teda jít? Stál jsem před tím barákem a cejtíl se jak opuštěný zmoklý kotě – doslova, protože zrovna začalo protivně mžít. Naštval jsem se na celý slavný počasí, který za tu situaci vlastně mohlo, a v tu chvíli si uvědomil, že by asi bylo dobrý dát někde sušit mokré věci. Před očima mi naskočil obraz Týny, která už doma určitě rozvěsila po šňůrách promočený oblečení, a bez přemejšlení jsem se vydal za ní. Snad aspoň ona mě nevyrazí, i když jsem si vůbec nebyl jistej, co si o mně vlastně myslí.

Vůbec mě nenapadlo, že by doma bejt nemusela, ale jsem měl štěstí. Můj příchod ji evidentně překvapil, chvíli na mě zkoumavě hleděla a pak mě pozvala dál. Roztahali jsme po její garsonce mé mokré věci, jak se dalo, já jí vyprávěl, jak se to vyvrbilo na osadě i s Petrou, a ona se z toho chudák rozbřečela. Neobejmout ji v tu chvíli prostě nešlo a pustit ji z toho objetí už vůbec ne.

Jo, mokré věci schnou dlouho a lidi toho mezitím stihnou hodně. V neděli večer jsem od Týny odcházel k našim s komplet suchejma věcmi. Byl jsem šťastnej jak blecha a na kroužku s klíčkem jsem měl čerstvě přidělaný dva nový...